

de Angreb, som ere bleve rettede mod Lovforslaget, og navnlig nogle af de voldsomme af dem, til Dels Fvidnede om et ikke tilstrækkeligt indgaaende Studium af det foreliggende Forslag i Forhold til den bestaaende Lovgivning, hvorved det jo maa erindres, at den bestaaende Lovgivning ikke blot er Næringsloven af 1857, men ogsaa det senere Tillæg af 1873. Særlig maa jeg over for det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgtreds (S. K. Lauridsen), der udtalte sig særdeles voldsomt, tilstaa, at jeg fik det Indtryk, at Nydelser af den Rop Raffe og Væsnningen af Ubesvalinger for Voltakorset, som han selv meddelte var gaaet jævnsides med Studiet af det foreliggende Lovforslag, noget maa have fremkaldt hos ham den sædvanlige Virkning af Voltakorset, nemlig en blid og rolig Slummer, hvad jo ikke i særlig høj Grad er foreneligt med et indgaaende Lovstudium. Det forekommer mig nemlig, at paa de Punkter, hvor han dolerede stærkest over Kommissionen, vare hans Anker rettede mere mod den bestaaende Lovgivning end mod Kommissionens Standpunkt. Dette gælder saaledes hans Bemærkning om den Bestemmelse, at de, der ere dømt til Strafsarbejde o. s. v., ikke kunne erhverve Næringsadkomst. Paa dette Punkt har Kommissionen væsentlig holdt sig til den gældende Ret, og for saa vidt den foreslaar Afvigelse derfra, gaa de i mere liberal Retning. Forandringen bestaar deri, at der i Stedet for den nugældende Lovs Bestemmelse om, at det er en Betingelse, at den paagældende „ikke ved Dom er funden skyldig til Straf paa Vren eller offentlig Arbejde eller er under Tiltale for en Forbrydelse, der kan medføre saadan Straf“, indsettes, at det skal være Strafsarbejde, hvorved Tvangsarbejde udelukkes — hvilket utvivlsomt falder ind under Ordene i den gældende Lov — og derhos, at den paagældende skal være dømt til Straf af Fængsel paa Bånd og Brød for to særlige Arter af Forbrydelse nemlig Tyveri og Bedrageri. Dette sidste er noget, der allerede paa et bestemt Omraade af Næringsvæsenet har Hjemmel i den bestaaende Lovgivning, nemlig i Loven af 1873. Men derhos har Kommissionen udtrykkelig bestemt, at Virkningen af disse Domme falder bort ved Vresoprejsning, eller naar en vis Tid er hengaaet efter Straffens Udstaelse, og til lige har Kommissionen udeladt, hvad der staar i den gældende Lov, at Virkningen ikke blot indtræder, naar den paagældende er dømt, men ogsaa, naar han er tiltalt for en Forbrydelse, der kan medføre den omtalte Straf. Dette er udtrykkelig faldet bort, idet

der kræves Dom, for at den paagældende skal være udelukket fra at kunne erhverve Næringsadkomst. Dernæst er det ikke udelukket, at den paagældende kan drive Næring af en vis Art. Den Bestemmelse, der i saa Henseende er givet i Loven af 1857 er gentagen i det foreliggende Lovforslag, om end ganske vist saa langt henne i Lovforslaget, at den ærede Taler maatte ikke har været fuldt opmærksom derpaa. Paa lignende Maade forholder det sig med hans Klage over, at man berøver Kvinder den Næringsret, de have erhvervet, naar de gaa hen og gifte sig. Det er jo den gældende Ret; der er ikke her foreslaaet noget nyt i saa Henseende. Jeg maa ogsaa tilstaa, at det forekommer mig lidt tvivlsomt, om virkelig den Interesse, som det ærede Medlem viste for Kvinderne, i Realiteten vil komme dem meget til gode, eller om ikke denne Bestemmelse nok saa meget gaar ud over, ikke Kvinderne, men Muligheden af at udvide Kredsen af de saakaldte „Jordemodermænd“ o: Mænd, der gifte sig med saadanne Kvinder for derved at faa deres Ophold. Der er, som sagt, paa dette Punkt ikke foreslaaet noget nyt ud over den gældende Ret. Dertil kommer, at man i det hele efter de fremkomne Udtalelser ikke synes at ville se, at der paa forskellige Punkter er foreslaaet af Kommissionen Fremskridt i mere liberal Retning fra det bestaaende, om end det ganske vist kun er smaa Fremskridt. Jeg skal saaledes nævne Bestemmelsen angaaende Ublændinges Adkomst til at drive Næring, endvidere Bestemmelsen om, at Retten til at drive den saakaldte „ringe“ Handel ogsaa er udtrakt til at gælde for Landet, hvad der ikke tidligere kunde finde Sted, og at de Tilfælde, hvori der kun mod Bevilling kan drives Næring paa Landet, ere indskrænkede til alene at omfatte Bogtrykkeri, og adskillige lignende Bestemmelser. Jeg tror ikke, at der er Grund for mig til at komme ind paa andre Udtalelser af det ærede Medlem. Jeg skal kun bemærke, at jeg i et Punkt kan være enig med ham, nemlig i Omstet om, at den saakaldte Omsørjel af Varer var bleven betydelig mere indskrænket, end det her er foreslaaet, navnlig for saa vidt angaar Omsørjelen af Husflidsfrembringelser, som man efter min Mening godt kunde gaa til helt at standse. Jeg skal i Forbindelse hermed nævne, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (P. Holm) klagede over og vilde se et Tegn paa en bestemt Reaktion i, at man i det foreliggende Lovforslag har udeladt den Bestemmelse, som findes i Næringsloven, saalydende: „At forsærdige Modepynt, Klædningsstykker for Personer af Kvindeskønnet og for